
Dokud nás láska nerozdělí

Scarlet znala každé zákoutí, každý strom, keř a pěšinu, která za domem vedla dolů do rokle a odtud k velkému vodopádu, co s ohromnou silou a hukotem padal z hory. Vlevo od burácející vody, jež se leskla všemi odstíny zelené, se vinula cesta nahoru do eukalyptového lesa. Scarlet se ráda toulala sama divočinou a přitom si pozorně prohlížela všechny zázraky přírody. Dnes měla v úmyslu natrhat matce ke slavnostní tabuli velikánskou kytici exotických květů všech barev. Později je chtěla usušit a odvézt do Sydney a doma jednotlivé květiny určit podle moudrých knih. Některé názvy již znala, jenže na každé procházce objevovala nové rostliny. Za cíl si stanovila paseku v blahovičnickovém lese, kde rostly obzvlášť pestrobarevné květiny.

Již zdálky k ní vál svěží vzduch. Voněl po oleji z lékárny, který jim Annabelle od dětství přikládala na každou ranku, aby se nezanítila. Scarlet měla tuhle vůni ráda, protože když ji člověk zhluboka nasaje, má příjemný pocit v hrudníku. Nad lesem ležela jemná modravá mlha. Scarlet dokonce věděla, proč vzduch nad eukalyptovým lesem působí modře. Je to lámáním světla a odpařováním vonné silice z listů nezměrného počtu blahovičníků.

Kromě toho poslouchala koncert, který zněl z lesa. Barevní ptáci cvrkali, švitořili, šveholili a pípali jako o závod.

Právě dorazila k pasece a byla jako u vytržení. Kochala se barevnou rozmanitostí květin. V takových kouzelných okamžicích snívala o tom, že by podnikala výzkumné výpravy do vnitrozemí jako kdysi botanik Ludwig Leichhardt. Na rozdíl od něj pochopitelně nechtěla zmizet v nitru rudého kontinentu beze stopy. Zrovna nedávno měla o tomto badateli ve škole přednášku. Neskrývala svůj vroucí obdiv a nechala se slyšet, že bude kráčet v jeho šlépějích. Avšak učitelka Pritchsová jí uštědřila pořádnou sprchu. „Působit jako badatel, to je pouze pro muže!“ zpražila ji příkře. Ale Scarlet

to nemohlo odradit. Matce tuto drobnou příhodu raději zamlčela. Těžko jen domyslet, jak by to dopadlo, kdyby Annabelle nelenila, běžela do školy a na staromódní učitelku si došlápla. V tomto ohledu totiž šly žerty stranou.

Zrovna když se sehnula a chystala se utrhnout první kvítek, ticho přerušil strašlivý křik. I ptačí zpěv rázem umlkl. Scarlet se narovнала a vyděšeně se rozhlížela, ale nikoho neviděla.

„Haló!“ zvolala co nejhlasitěji. Nepocítovala ani trochu strach, neboť nebylo pochyb, že ten člověk je ve velké nouzi, takže nehrozilo, že by jí chtěl ublížit.

„Pomoc!“ donesl se k ní mužský hlas. „Tady jsem.“

Usilovně těkala očima, až za jedním keřem rozeznala ruku nataženou do výšky. Srdce se jí rozbušilo. Co se stalo, a hlavně co je to za člověka, který tam volá o pomoc? Neváhala a upalovala k místu. Muž ležel na zemi, tvář měl zkřivenou bolestí a osahával si lýtko.

„Proboha! Co se vám stalo? Dostal jste křeč?“ zeptala se bez dechu a sklonila se k němu.

„Had! Byl to had. Uštkl mě,“ sténal. Scarlet odhadla, že je jen o málo starší než ona sama.

Směle nohu uchopila, vyhrnula tenkou nohavici a lýtko obnažila.

„A já, kousl rovnou dvakrát. Zahlédl jste ho? Dokážete ho popsat?“

„Hnědý. Byl hnědý. A tak divně se kroutil. Chtěl jsem před ním utéct, ale vtom mě bleskově kousl. Bože, je mi zle!“

„Sakra! Poslouchejte mě dobře. Teď vám roztrhnu kalhoty a pevně vám nohu stáhnou nad ranou. A potom vás odvedu k nám domů. Strýček je lékař. Proti pakobrámm máme pořád v zásobě protijed.“

„Hergot! Je jedovatá?“

„Ani ne...“, zalhala, aby ubohého mladíka nevystresovala ještě víc. Protože kousnutí pakobry východní (neboli hnědé či obecné) bývá zpravidla smrtelné, pokud napadený nevyhledá rychle lékařskou pomoc. „Přesto musíme okamžitě odsud. Když se vám bude chtít zvracet, tak to udělejte. A pokud budete mít pocit na omdlení, tak nezastavujte. Pojďte!“

Podala mu ruku a zvedla ho na nohy. Byl aspoň o hlavu vyšší než ona, měl tmavé vlasy, a kdyby nebyl v tak politováníhodném stavu, vypadal by dobře. *Ale teď není správný okamžik uvažovat o jeho přitažlivosti*, napomenula se polekaně.

„Opřete se a zatněte zuby. I když to bude bolet.“

Zprvu se bez odmlouvání a lamentování řídil jejími pokyny. Zřejmě pochopil, že mu zatajila vážnost situace a že mu přece jen jde o život. Proto s ní držel krok a sténal jenom tiše pro sebe.

„Musím si lehnout,“ zanařikal najednou a zastavil se.

„Ne! V žádném případě!“ okřikla ho a táhla ho dál.

„Jsem moc unavený. Nechte mě. Prosím!“

„Ne!“ obořila se na něj. „Vzchopte se!“

Po chvíli vyšli z deštného lesa a ploužili se po pěšině dolů. Scarlet pod jeho váhou supěla, protože mladík se jí držel kolem ramen a visel na ní. Byl sice štíhlý a vypracovaný, ale velký. Aby ho unesla, vyžadovalo to téměř nadlidské síly. Bez ohledu na bolest se zařatými zuby pokračovala. U vodozářku se na zlomek vteřiny zastavila a otřela si pot z očí, neboť už skoro neviděla na cestu. Muž chtěl využít příležitosti a kecnout si na zem, ona se na něj však osopila: „Hned tam budeme. Vidíte, tam dole. Ten dům na kopci.“

„Já to nezvládnou,“ úpěl.

„Seberte se, proboha! Rozumíte?“ Byla si dobře vědoma nevládného tónu, ale neměla jinou možnost. Jestliže jde o život, zdvořilé „prosím“ a „děkuji“ není namístě.

Vše ještě komplikovalo, že nyní museli do kopce. Když už byli na doslech od domu a hrozilo, že Scarlet ochabnou smysly, hlasitě volala o pomoc. Měla štěstí. Za několik okamžiků jim běželi naproti strýc George a otec.

„Uštkla ho pakobra,“ vypravila ze sebe Scarlet z posledních sil a těžce lapala po dechu. Vzápětí se chytla kmene stromu a sklouzla po něm k zemi. Oba muži mezitím popadli sténajícího cizince v podpaží a víceméně ho vlekli za sebou.

Scarlet zůstala ještě dlouho sedět, protože jakmile se pokusila vstát, zatmělo se jí před očima. Když už se jí zdálo, že utekla celá věčnost, sebrala se a ploužila se ke stavení. Uštknutý muž tam způsobil velký rozruch.

„Můj ty Bože, není ti nic? Jsi bledá jako smrt,“ vyhrkla babička Vicky polekaně a nabídla vnučce rámě.

„Kde je?“ zeptala se Scarlet.

„V salonu na pohovce,“ odpověděla babička.

„Chci za ním,“ zaúpěla Scarlet a nechala se babičkou doprovodit do domu.

Cizinec ležel na kanapi zelený jako sedma. Strýc George seděl na krajíčku a měřil mu tep.

„Myslím, že to dopadlo dobře. Z nejhoršího je venku,“ zašeptal strýc, sotva spatřil neteř. „Ale nyní potřebuje klid. Zůstanu u něj, dokud se jeho stav nestabilizuje. Ty si musíš také lehnout,“ dodal starostlivě.

Jenomže Scarlet se nehnula z místa. Jako přimrazená zírala na cizince. Ten tiše sténal se zavřenýma očima. *Vypadá dost dobře, blesklo jí hlavou. Má krásné husté řasy, pěkně tvarovaný nos a rozkošný dolíček v bradě.* Po nějakou dobu ji to rozrušilo. Ještě nikdy se tak podrobně nezamýšlela nad vzhledem mladého muže.

„Scarlet, slyšela jsi, co ti řekl strýc? Musíš odpočívat,“ napomenula ji babička. Scarlet ji slyšela jakoby z povzdálí.

Nemohla se od cizincovy tváře odtrhnout. Babička Vicky ji vzala za ruku a táhla ji pryč.

„Nějak ses do něj zakoukala!“ nadhodila babička, když došly do ložnice, kde obě sestry o prázdninách spávaly.

„Jak jsi na to přišla?“ zarazila se Scarlet.

„Také jsem bývala mladá a znám ten pocit, když člověk náhle najde zalíbení v mladíkovi,“ usmála se babička lišácky.

„Ale... ale to přece nemůže být poznat, ne?“

„Jen se podívej do zrcadla. Co v něm vidíš?“

Scarlet se nejprve podívala nejistě na babičku a potom do zrcadla.

„Ach ne!“ zděsila se. „Takhle civí moje kamarádka Mary, vždycky když cestou do školy potkáme Petera. Je to trapné! Dá se to smazat?“ Konečky prstů si začala lehce třít růžové líce.

„To nesedřeš,“ smála se Vicky. „A musím přiznat, že mi vzdáleně připomíná tvého dědečka, když byl mladý. Také míval takové tmavé vlasy a statnou postavu.“

„Ach, babi, prosím tě, neprozrad' mě. Honem se převléknu. Ty se postarej, aby z domu neodešel dřív, než si obléknu své nejhezčí šaty.“

„Buď bez obav, ten tak brzo nikam nepůjde. To by George nedovolil. Klidně si můžeš ještě trochu odpočinout, než se mu předvedeš v celé své kráse.“

„Ach, babi, jsi zlatá,“ rozplývala se Scarlet dojatě a prudce babičku objala. S matkou by takhle důvěrně nikdy mluvit nemohla. Rozhodně ne o takových věcech, jako jsou její city k mladíkovi, které v ní vzplály.

„Ale uzdraví se, že?“ zeptala se úzkostlivě.

„Jistěže ano. Od čeho máme doma protijed? Aby nikdo z nás nezemřel na hadí uštknutí. Kromě toho jsi všechno udělala správně. Tak jak nás Ge-

orge vždycky nabádal. V žádném případě ránu nevysávat, ale přiložit na ni tlakový obvaz a pak ihned přivolat lékařskou pomoc,“ uklidňovala Vicky vnučku. „Když budeš půl hodiny odpočívat a potom se převlékneš a sejdeš do salonu, bude už čilý a především neskonale vděčný, že jsi mu zachránila život. Kde jsi na něj vůbec natrefila?“

Scarlet babičce horlivě do všech podrobností vylíčila, jak a kde na sebe cizinec upozornil. Během vzrušeného vyprávění jí tváře vysloveně hořely.

Rozletěly se dveře a dovnitř se vřítela Ava. Jakmile uviděla sestru s babičkou na okraji postele v důvěrném objetí, zakabonila se.

„Neruším?“ zeptala se jízlivě.

„Ale dítě, jak tě může něco takového napadnout?“ chlácholila ji Vicky. „Tvoje sestra právě zachránila jednomu mladíkovi život.“

„Ano, už jsem slyšela. Tomu, co ho uštkl had. Ani jsem nesměla do salonu na zkoušku,“ postěžovala si Ava ostrým tónem.

„A protože tvá sestra skutečně vykonala hrdinský čin, měly bychom ji nechat odpočívat,“ vyzvala ji babička a vstala. „Pojď, Avo, nech ji spát.“

„No dobře, jenom jsem si chtěla vzít noty, abych mohla v pavilonu ještě trochu cvičit na dnešní večer. Asi se budu muset zase doprovázet na klavír sama. Nikdo kromě mě nemůže.“

„To je prima, že nám zase něco zazpíváš. To mě těší,“ řekla Vicky a přeslechla ve vnuččině hlase tichou výčitku.

Ava se na sestru podívala kriticky. „Vypadáš docela zničeně,“ poznamenala bez soucitu a vzala si ze stolu noty.

Vicky svráстила čelo, ale potlačila to, co měla na jazyku, a postrkávala Avu ke dveřím. Tam se ještě otočila.

„Slib mi, že se trochu prospíš,“ kladla Scarlet na srdce, než potichu zavřela dveře zvenčí.

Ale jen co babička z pokoje odešla, vnučka vyskočila z postele. Zmítal jí totiž vnitřní neklid, který jí jistojistě nedovoloval ani na chvíli usnout. Místo toho popošla k šatní skříni, o kterou se dělila se sestrou, ale vlastně ji využívala jenom z jedné třetiny, protože ve Wentworth Falls většinou nenosila nic jiného než sukni a halenku. Jenže Annabelle trvala na tom, že si má na Vánoce vzít nové večerní šaty, a tak to udělala, byť malinko reptala. Nyní však byla ráda, že na tyči ve skříni visí slavnostní toaleta až po zem. Měla vínově červenou barvu a švadlena ze Sydney ji zhotovila z drahého saténu.

Scarlet šaty opatrně vytáhla ze skříně a konečky prstů hladila chladnou leslou látku. Položila je přes židli a šla se vykoupat, aby si je oblékla čistá. Smysly však nezklidnila ani teplá voda ve vaně. Myšlenky jí stále bloudily k cizinci a marně si lámala hlavu, kdo to je, co ho přivedlo den před Vánoce samotného do pustých Modrých hor a zda se jí ještě bude líbit, až se uzdraví. Ale o tom posledním skoro nepochybovala. Uměla si živě představit, jak asi působí přitažlivě, když ho zrovna nezachvátí panika, při níž jej zastihla, a ona se na něj neoboří tak, jak se na dámu nesluší.

Jakmile se konečně vypravila do salonu ve slavnostních šatech a s vlasy vyčesanými nahoru, narazila na Avu. Ta se před ní náhle zastavila a s úžasem si ji měřila od hlavy k patě.

„Změnila ses k nepoznání. Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla. Má to snad něco společného s tím mladíkem? Pokud mám dát na babiččina slova, vypadá prý dobře. Já jsem se s ním tvář v tvář ještě nesetkala, jelikož mu mezitím dali k dispozici jeden z volných pokojů pro hosty, aby tam nabral síly. Strýc George trvá na tom, aby zůstal přes noc na pozorování. Jsem vážně napnutá.“

Scarlet její slova zdánlivě snášela lhostejně, ale tep se jí výrazně zrychlil.

„Tak to abych si pospíšila, jestli ti chci dneska konkurovat,“ zasmála se Ava a šla si po svých.

Scarlet se několikrát zhluboka nadechla. Sestru měla ze srdce ráda, ale tohle koketní chování, když šlo o mužské záležitosti, a její neustálá skrytá žárlivost jí někdy byly proti srsti. Scarlet se vůbec nezabývala otázkou, která z nich dvou je krásnější. Samozřejmě že Ava! Ale musí tak přehnaně reagovat na přítomnost cizího muže v domě, sotva se objeví?

Zrovna když chtěla otevřít dveře do salonu, zaslechla za sebou drsný mužský hlas. „Počkejte, slečno... vidíte, vždyť ještě ani nevím, jak se jmenujete. Přitom jsem vám nadosmrtní zavázán.“

Scarlet se obrátila a zadívala se do modrých očí. Trochu ji to zmátlo, poněvadž by přísahala, že předtím byly hnědé, ale tento drobný omyl ji jenom utvrzoval v tom, že se na pasece neměla čas zdržovat takovými věcmi, jako je barva očí. Hlavně jí kontrast mezi tmavými vlasy a světlýma očima připadal ještě atraktivnější, zvlášť když najednou působil tak živě.

„Jsem Scarlet. Neměl byste raději ještě ležet v posteli?“ zeptala se a nespouštěla z něj oči.

„Aha, Scarlet. To je pěkné jméno. Já jsem Daniel. A rád bych své záchránkyni vyslovil poděkování. Doufám, že dokážete zapomenout, v jak zubože-

ném stavu jste mě sem dovlekla.“ Podal jí ruku a ona ji přijala. Stisk měl vřelý a pevný. Její ruku držel déle, než by se čekalo, a se zájmem si Scarlet prohlížel. To tam bylo bědování, když byl na pokraji smrti. Nyní se jí zdál velmi sebevědomý.

„Předtím jsem si vůbec nevšiml, jaké máte překrásné šedozelené oči,“ polichotil jí zapáleně a k jejímu zklamání stisk povolil.

„Není divu. Měl jste úplně jiné starosti,“ zasmála se, čímž zamaskovala rozpaky z komplimentu.

„Ovšem! Ostatně děkuji, že jste mi lhala. Když bylo po všem, ten sympatický doktor mi řekl, že to byla otázka vteřin.“

„Měla jsem vás postavit před hotovou věc, že vám nemohu zaručit, že se dostanete živý do wentworthského ráje?“

„Ne, byla jste úžasná. I když jste klela jako farmář. Jak se vám mohu revanšovat?“

„Tím, že s námi dnes povečeříte krocana, a až příště budete sám courat po Modrých horách, dáte si větší pozor. Nebo bydlíte někde blízko a musíte domů?“

„Ne, to bych dnes beztak nezvládl. Bydlím nedaleko Melbournu a prostě jsem chtěl poznat hory. Zůstanu rád. Vlastně mi to lékař dokonce nařídil. A musím přiznat, že nyní se mi ta představa začíná líbit. Musím vám přece dokázat, že nejsem žádná padavka.“

„To se vám už podařilo,“ usmála se na něj, protože zvolil přesně slova, která právě napadla i ji. Sama se divila, že s ním dokáže tak uvolněně laškovat, a přitom má srdce až v krku. Ale bylo zvláštní, že i když to pro ni byl cizí člověk, vzbuzoval v ní důvěru, jako by se znali dlouho. *Třeba je to přirozené, když se vláčíte s bezmocným člověkem do kopce a z kopce*, uvažovala. Vtom vyšel ze salonu strýc George a vytrhl je z rozhovoru.

„Pokud vím, nařídil jsem vám přísný klid na lůžku, ale jak vidím, jste opět zdrav. V tom případě s námi můžete klidně povečeřet.“

Daniel se na sebe podíval kriticky. Pohled mu utkvěl na roztrhaných kalhotách. „Nemám zrovna vhodné oblečení, abych s vámi mohl slavit Vánoce. A můj kufřík zůstal v lese. Ale ani v něm jsem neměl večerní oblek.“

Strýc George si ho změřil zkoumavým pohledem. „Velikost souhlasí. Možná vám to bude trochu široké, protože už nejsem tak štíhlý jako dřív. Pojďte se mnou. Půjčím vám něco ze svého šatníku.“

Daniel spiklenecky mrkl na Scarlet a pak následoval George do jeho pokoje. Scarlet si zhluboka povzddechla. Nebyl jen šíleně atraktivní, ale měl i velmi podmanivé vystupování. A jak jí polichotil! Nešlo pouze o slova, nýbrž také o způsob, jak na ni při tom hleděl. Z pomyšlení, že se dnes večer poznají blíž, byla celá rozechvělá. V tom okamžiku přicházela po chodbě matka s plným podnosem.

„Ach, Scarlet, co jsi to udělala? Dávno bych byla za tebou přišla, ale babička Vicky řekla, abych tě nechala spá...“ Zarazila se a nevěřicně si dceru prohlížela. „Vypadáš kouzelně. Šaty ti padnou úžasně. A jak sis pěkně načesala vlasy! A vůbec...“

„Ále, to není nic zvláštního,“ mírnila ji Scarlet rozpačitě. „Pomůžu ti s prostráním.“

Podržela matce dveře do salonu a pomáhala jí slavnostně prostřít tabuli.

„To jsem zvědavá, odkud je ten mladík, kterému jsi zachránila život. Je poněkud zvláštní, že právě dnes máme na návštěvě úplně cizího člověka. Doufám, že se bude chovat spořádaně. Vždyť vůbec nevíme, co je zač a kde se tu vzal.“

„Nedělej si zbytečné starosti, je slušně vychovaný a velmi zdvořilý,“ opáčila Scarlet překotně a hned na sebe dostala zlost, neboť ucítila, jak jí tváře zalévá ruměncem.

„Když to říkáš...“ Annabelle se odmlčela a pátravě si dceru prohlížela. „Je možné, že ses tak vyparádila kvůli němu?“

„Nesmysl! Proč bych to dělala? Vždyť ho nijak blíž neznám,“ odmítla to Scarlet příkřeji, než měla v úmyslu.

Annabelle chtěla něco namítnout, jenže si to nechala pro sebe a honem změnila téma. „Vyndala bys z vitríny ty pěkné skleničky? Jestli jsem počítala dobře, je nás devět, vlastně deset. Včetně hosta.“

Scarlet udělala, oč jí matka požádala, a přitom dumala, jak by měla postupovat, aby na ní aspoň ostatní členové rodiny během chvilky nepoznali, co se s ní děje. Připadala si jako otevřená kniha, v níž si každý může bez zábran číst. *Možná bych se dnes večer měla schovávat za masku nevrlosti, jak to občas dělává Ava*, usmyslela si, avšak téměř současně pochopila, že není s to se účinně přetvařovat, jak by si přála.